

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **L. M.** zastoupený JUDr. Štefánií Fajmonovou, advokátkou se sídlem V Líských 1065/31, Žďár nad Sázavou, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2010, č. j. 10 Ca 99/2009 - 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2010, č. j. 10 Ca 99/2009 - 53, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále jen „ministerstvo“) ze dne 14. 1. 2009, č. j. 560/3010/08, sp. zn. OH/50/2008, jímž bylo změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) ze dne 3. 9. 2008, č. j. ČIŽP/46/OOH/SR01/0713435.007/08/HTD, kterým byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 480 000 Kč za porušení povinnosti provozovat zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů v souladu se schváleným provozním řádem tím, že do takového zařízení přijímal autovraky, ač k tomu nebyl oprávněn. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že podle výpovědi svědkyně J. K. dne 4. 2. a 14. 4. 2007 byly do zařízení stěžovatele v Soškově ulici přiváženy a složeny autovraky, které měly např. i světla a skla (tj. nejednalo se jen o komponenty z demontáže vozidel). Stěžovatel v žalobě potvrdil, že v těchto dnech autovraky do své provozovny v Soškově ulici přivážel a neuvedl nic konkrétního, čím by

zpochybnil či znevěrohodnil výpověď svědkyně v té části, že v provozovně v Soškově ulici byly autovraky také skládány. Správní orgány tedy zjistily skutkový stav dostatečně. Městský soud se proto ztotožnil se správními orgány v tom, že stěžovatel nakládal ve své provozovně v Soškově ulici s odpady takového druhu (podle katalogového čísla), s nimiž mu to schválený provozní řád neumožňoval, tj. s autovraky podle katalogového čísla 106104 či s autovraky zbavenými kapalin a jiných nebezpečných součástí podle katalogového čísla 16106. Z tohoto podhledu je zcela nerozhodný poukaz stěžovatele na to, že ve své provozovně v ulici Německého nakládat s autovraky mohl. Z hlediska posuzované věci se jednalo o to, zda tak mohl činit i v provozovně v ulici Soškově, neboť právě za nakládání s odpady v této provozovně byl stěžovatel postižen. Pokud šlo o námitku stěžovatele, že za tentýž skutek již byl v minulosti postižen, městský soud se s jeho názorem neztotožnil. Jednání, za něž byl stěžovatel v dané věci pokutován, je evidentně samostatným a novým skutkem, neboť bylo prokázáno, že ve dnech 4. 2. a 14. 4. 2007 přivážel do své provozovny v Soškově ulici autovraky a manipuloval zde s nimi. Není rozhodné, zda se jednalo o tytéž autovraky, v souvislosti s nimiž byl stěžovatel v minulosti postižen, ale o to, jak (tj. právně dovoleně nebo nedovoleně), na kterém místě a kdy s nimi bylo nakládáno. Všechny okolnosti ve svém souhrnu indikují, že nastal nový skutek, za který v roce 2006 stěžovatel postižen nebyl a s ohledem na časovou souslednost ani být nemohl. Podle městského soudu nelze z obsahu správního spisu nezjistit nic, co by nasvědčovalo tomu, že se správní orgány nezabývaly či nevypořádaly s naplněním některého ze znaků skutkové podstaty správního deliktu, za nějž byl stěžovatel postižen.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti stěžovatel namítal, že od počátku šetření upozorňoval ČIŽP, že se nejedná o nově vykoupené autovraky, ale o autovraky, které byly převezeny v rámci vyskladňování. V té době měl dvě provozovny. Jednu na ulici Soškova a druhou na ulici Německého. Vyskladňování odpadu z jednotlivých provozoven se dělo tak, že nejdříve z důvodu omezených skladovacích prostor byl naložen odpad v ulici Německého, a když vozidlo nebylo dostatečně vytíženo, přejelo do provozovny v ulici Soškova, kde byl náklad doplněn a urovnán na maximální vytížení vozidla. I v tomto případě se jednalo o stejný postup, nejdříve byl vyklízen odpad z provozovny v ulici Německého, kde byly naloženy i autovraky, poté stěžovatel přejel do provozovny v ulici Soškova, kde byl náklad doplněn, urovnán a následně odvezen odběrateli. V žádném případě se nejednalo o nově vykupované autovraky ani o jinou manipulaci s nimi. Svědkyně J. K. ve svých záznamech ze dne 4. 2. a 14. 4. 2007 podchytila výše popsanou situaci, nikoliv výkup nových autovraků. Je pouze sousedkou, nemá k provozovně žádný vztah a nemůže mít přehled o chodu jednotlivých provozoven ani o průběhu nákupu a výkupu kovového odpadu. ČIŽP však bez dalšího převzala záznamy svědkyně jako důkaz, aniž aby si blíže ověřila skutečnosti na místě samém. Stěžovatel se neztotožnil s názorem správních orgánů a městského soudu, že je rozhodné, že neměl povolení nakládat s autovraky v provozovně na Soškově ulici. Zdůraznil, že v této provozovně nenakládal s autovraky, ale pouze doplnil náklad vozidla o další materiál, náklad urovnal a poté jej z provozovny odvezl. Pokud tedy vozidlo přejelo z jedné provozovny do druhé a tam byl náklad doplněn a urovnán, nejedná se o nakládání s autovraky, jak má na mysli zákonodárce. Pokud by takový výklad právních norem byl připuštěn, pak by nebylo možné disponovat se zbožím mimo provozovnu. Stěžovatel by

tedy nemohl autovraky z provozovny ani vyklidit a odevzdat k dalšímu zpracování, neboť podle výkladu správních orgánů a městského soudu i doprava autovraků včetně jejich nakládání a skládání by byla v rozporu se zákonem. Nelze přehlédnout ani skutečnost, že správní orgány považují za dostatečné pro uložení tak vysoké a tvrdé sankce pouze výpověď svědkyně J. K., která má se stěžovatelem několik let nedobré sousedské vztahy a vyvíjí maximální činnost k tomu, aby dosáhla likvidaci jeho provozoven. Uložení pokuty ve výši 480 000 Kč stěžovatel považuje za nepřiměřeně přísné a neodpovídající dané situaci. Provozovna na Soškově ulici je malou provozovnou a v případě, že by byla povinna uhradit uloženou pokutu v uvedené výši, znamenalo by to velmi citelný zásah do její ekonomiky, což by ve skutečnosti znamenalo, že by se provozovna ocitla v situaci hrozící úpadkem. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že existujícího povolení, jež měl stěžovatel k výkupu autovraků v provozovně na ulici Německého, je z hlediska uložené sankce nepodstatná, neboť činnost v provozovně na ulici Německého vůbec nebyla předmětem vedeného sankčního řízení. Ze schváleného provozního řádu provozovny v ulici Soškova vyplývá, že v tomto zařízení nemohly být autovraky zpracovávány, a ani tam nemohly vznikat. Pokud tedy stěžovatel s autovraky v provozovně Soškova manipuloval, a to bez zřetele z jakých příčin a po jakou dobu tak činil, což ostatně ani nepopírá, dopustil se tím protiprávního jednání. Pokud by správní orgány, potažmo městský soud, přistoupily na výklad stěžovatele o pouhém „vyskladňování“ autovraků, fakticky by se tím i do budoucna znemožnila účinná kontrola provozovny, neboť by vždy mohl provozovatel tvrdit, že jde o autovraky z jiné provozovny, které jsou zde jen „doplňovány a urovnávány“ za účelem dalšího odvozu. Co se týče stížní námitky relativizující výpověď svědkyně J. K., ministerstvo zdůraznilo, že stěžovatel ve svých podáních nezpochybnil, že ve dnech 4. 2. 2007 (neděle) a 14. 4. 2007 (sobota) autovraky do své provozovny v Soškově ulici přivážel. Výpověď svědkyně byla řádně provedena a byla jí přítomna právní zástupkyně stěžovatele. To, že provozovna na ulici Soškova byla dlouhodobě předmětem stížností ze sousedství, včetně J. K., je faktem. Stěžovatel byl také opakovaně sankcionován pro porušování svých povinností. Tím spíše měl stěžovatel napříště postupovat tak, aby nezavdal příčinu pro další postupy správních orgánů. Ke stížní námitce týkající se nepřiměřené výše ukládané sankce, která přivede provozovnu k úpadku, ministerstvo podotklo, že stěžovatel se věnuje nakládání s odpady dlouhodobě a provozovna Soškova není jeho jedinou provozovnou. Především ale stěžovatel ničím nedokládá, že by uložená pokuta skutečně mohla mít jím uváděné likvidační následky a jedná se tak z jeho strany pouze o obecná tvrzení, jež nejsou relevantně podložena. S ohledem na výše uvedené ministerstvo navrhlo, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 14 odst. 1 věta první zákona č. 185/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o odpadech“) lze zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo

výkupu odpadů provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem.

Provozní řád zařízení ke sběru a výkupu odpadů musí být vypracován v souladu s vyhláškou č. 383/2001 Sb. Musí v něm být, jak je stanoveno v příloze č. 1 této vyhlášky, vyjmenovány, popsány a vyhodnoceny veškeré činnosti, které budou v zařízení prováděny, aby při dodržení schválených podmínek byla zajištěna bezpečnost provozu a ochrana životního prostředí a zdraví lidí.

Podle ust. § 18 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech je provozovatel zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů povinen provozovat zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů v souladu s jeho schváleným provozním řádem.

Podle ust. § 4 písm. d) zákona o odpadech se pro účely tohoto zákona rozumí nakládáním s odpady jejich shromažďování, soustřeďování, sběr, výkup, třídění, přeprava a doprava, skladování, úprava, využívání a odstraňování.

V dané věci je nesporné, že stěžovatel dne 4. 2. 2007 a 14. 4. 2007 do své provozovny na ulici Soškova přivezl autovraky a poté s nimi zde manipuloval, jak bylo prokázáno svědeckou výpovědí J. K., což stěžovatel nevyvrátil, neboť sám uváděl, že v tyto dny autovraky do uvedené provozovny přivážel. Dále je nesporné, že schválený provozní řád této provozovny neumožňoval nakládat s odpady tohoto druhu, tj. s autovraky podle katalogového čísla 160104 či s autovraky zbavenými kapalin a jiných nebezpečných součástí podle katalogového čísla 160106.

Jestliže stěžovatel v průběhu roku 2007 prokazatelně nejméně ve dvou případech přivezl do provozovny na ulici Soškova nové autovraky a složil je zde, ať už z jakéhokoliv důvodu a tyto zde ponechal po sebekratší dobu, lze toto jednání posuzovat jako nakládání s odpady ve smyslu ust. § 4 písm. d) zákona o odpadech. Nakládal-li tedy stěžovatel s autovraky v provozovně, jejíž schválený provozní řád to neumožňoval, porušil povinnost provozovatele zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů stanovenou v ust. § 18 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech. Proto stížní námitka, že se v daném případě nejednalo o nakládání s autovraky, je nedůvodná.

Stížní námitkou, že uložená pokuta ve výši 480 000 Kč je nepřiměřeně přísná a neodpovídá dané situaci, se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, protože nebyla uplatněna v žalobě. Z tohoto důvodu je ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť má zato, že rozhodnutím ve věci bez zbytečného odkladu odpadl důvod pro rozhodování o odkladném účinku.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu